

Rechtbank van eerste aanleg te Gent, vonnis van 25 maart 2010

Erkenning – Turkse huwelijksakte – WIPR – Artikelen 31, 27 en 21 – Exceptie van Belgische internationale openbare orde – Geen weigeringsgronden – Geen schijnhuwelijk in de zin van artikel 146bis BW – Geen bevoegdheid voor de vordering tot afgifte van een visum

Reconnaissance – Acte de mariage turc – CDIP – Les articles 31, 27 et 21 – L'exception d'ordre public international belge – Pas de motifs de refus – Pas de mariage blanc au sens de l'article 146bis Cc – Pas de compétence pour la demande de délivrance d'un visa

A.R. nr. 09/938/ B

in de zaak van:

1. **S. O.**

geboren te E. (Turkije) op [...] 1985, van Turkse nationaliteit, wonende in Turkije, met woonstkeuze op het kantoor van zijn raadsman Mr. B. Vrijens, met kantoor te 9000 Gent

2. **F. Y.**

geboren te A. op [...] 1990, van Nederlandse nationaliteit, wonende te Gent.

eisers,

vertegenwoordigd door Mr. Bertrand Vrijens, advocaat te 9000 Gent, Kortrijksesteenweg 641

tegen :

1. **de Ambtenaar van de burgerlijke stand** van de stad Gent,

met zetel op het stadhuis te 9000 Gent, Botermarkt 1 en met burelen te 9000 Gent, Woodrow Wilsonplein 1

eerste vrijwillig tussenkomende partij, vertegenwoordigd door Mr. Patrick Devers, advocaat te 9000 Gent, Kouter 71-72

2. **de Belgische Staat,**

vertegenwoordigd door de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid, thans de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, Wetstraat 18 en met burelen in het World Trade Center II, Antwerpsesteenweg 59

tweede vrijwillig tussenkomende partij, vertegenwoordigd door Mr. Carmenta Decordier, advocaat te 9041 Oostakker, Harlekijnstraat 9

vonnist de rechtbank als volgt:

De rechtbank nam Inzage van de stukken, inzonderheid :

- het inleidende verzoekschrift neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 22 mei 2009,
- het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, neergelegd ter griffie op 7 oktober 2009,
- het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van de Belgische Staat, neergelegd ter griffie op 8 oktober 2009,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie dat door de eerste substituut procureur des Konings G. Ö. werd neergelegd op de zitting van 5 november 2009,
- het tussenvonnissen van 3 december 2009 van deze rechtbank waarin de debatten werden heropend en
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie dat door de eerste substituutprocureur des Konings G. B. werd neergelegd op de zitting van 11 februari 2010.

De partijen hebben niet meer geantwoord op het schriftelijk advies van het openbaar ministerie zodat de zaak op de zitting van 25 februari 2010 in beraad werd genomen.

De eisers vragen te zeggen dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent om het tussen hen afgesloten huwelijk op 27 oktober 2008 te E (Turkije) te erkennen, in registers van de burgerlijke stand en in de registers van de bevolking over te schrijven, ongegrond is. Dienvolgens te zeggen voor recht dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent dient over te gaan tot de erkenning van dit huwelijk en de overschrijving en inschrijving te bevelen van dit huwelijk in de registers van de burgerlijke stand enerzijds en het bevolkings- en vreemdelingenregister anderzijds.

Daarnaast vragen de eisers te oordelen dat de weigering van de FOD Binnenlandse Zaken. Dienst Vreemdelingenzaken om het huwelijk te erkennen ongegrond is. Zij vorderen te zeggen voor recht dat de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken dient over te gaan tot erkenning van het huwelijk en tot afgifte van een visum gezinshereniging op basis van dit huwelijk.

De eerste vrijwillig tussenkomende partij vraagt de vordering van de eisers tot overschrijving en inschrijving van hun huwelijk af te wijzen als ongegrond.

In ondergeschikte orde vraagt zij een nader onderzoek te gelasten naar de intenties van beide echtgenoten met betrekking tot het aangegane huwelijk, de eiseres te horen voor de rechtbank en een rechter interview te gelasten van de eiser bij de bevoegde Belgische ambassade in Turkije.

De tweede vrijwillig tussenkomende partij vraagt de vordering van de eisers ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en voor recht te zeggen dat de justitiële rechter niet bevoegd is om te oordelen over de beslissing tot aflevering van een visum. Zij vraagt de rechtbank te weigeren het huwelijk te erkennen.

In zijn advies van 5 november 2009 stelt het openbaar ministerie dat het verzoek tot erkenning van het huwelijk ontvankelijk en gegrond is. In zijn advies van 3 december 2009 stelt het openbaar ministerie dat wat betreft de erkenning, overschrijving en inschrijving van het huwelijk van de eisers het advies van 5 november 2009 wordt gehandhaafd en het verzoek terzake gegrond is. Wat betreft de vraag of de rechtbank bevoegd is om de Dienst Vreemdelingenzaken op te leggen een visum af te leveren meent het openbaar ministerie dat de burgerlijke rechtbank terzake niet bevoegd is.

Bespreking

Feiten van belang voor deze zaak.

De eiser heeft de Turkse nationaliteit en de eiseres heeft de Nederlandse nationaliteit.

Zij huwden op 27 oktober 2000 te E. (Turkije).

Bij beslissing van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid van 17 april 2009 werd beslist het door betrokkenen op 27 oktober 2008 in Turkije gesloten huwelijk niet te erkennen en de afgifte van een visum gezinshereniging aan de eiser te weigeren.

Op 20 april 2009 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent geweigerd de Turkse huwelijksakte van de eisers te erkennen en heeft hij geweigerd over te gaan tot de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand en inschrijving in de registers van de bevolking.

Op 22 mei 2009 hebben de eisers een eenzijdig verzoekschrift ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 7 oktober 2009 is de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Gent vrijwillig tussengekomen in het geding.

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 8 oktober 2009 is de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vrijwillig tussengekomen in het geding.

De bevoegdheid van de rechtbank

Bij tussenvonnis van 3 december 2009 heeft de rechtbank de debatten heropend om de eisers toe te laten te antwoorden op de stelling van de Belgische Staat dat de rechtbank niet bevoegd is om uitspraak te doen over de vraag tot afgifte van een visum door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat betreft de vraag of de rechtbank bevoegd is om de Dienst Vreemdelingenzaken op te leggen een visum af te leveren treedt het openbaar ministerie de argumenten van de Belgische Staat volledig bij en meent zij dat de burgerlijke rechtbank terzake niet bevoegd is.

De eisers menen dat zij over een subjectief recht beschikken om de afgifte van het visum te verkrijgen en beroepen zich daarbij op art. 40, 40bis en 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De grondwetgever heeft de beslechting van de geschillen waarbij subjectieve rechten betrokken zijn, expliciet aan de hoven en de rechtbanken toevertrouwd, behoudens de bij wet gestelde uitzonderingen (art. 144 en 145 G.W. en art. 556 Ger.W.).

Een persoon heeft een subjectief recht ten aanzien van de overheid voor zover hij aan twee voorwaarden voldoet : enerzijds moet de rechtsregel die persoon rechtstreeks de bevoegdheid toekennen om van de overheid een bepaald gedrag te eisen wanneer de overheid zich in een situatie van gebonden bevoegdheid bevindt, welke gekenmerkt wordt door het ontbreken van elke discretionaire bevoegdheid, en anderzijds moet degene die voorhoudt te kunnen eisen dat voldaan wordt aan een welbepaalde verplichting die voortvloeit uit een objectieve rechtsregel, hierbij persoonlijk belang hebben (Cass. 16 januari 2006, www.cass.be).

Opdat een partij zich t.a.v. de administratieve overheid kan beroepen op een subjectief recht, moet de bevoegdheid van die overheid volledig gebonden zijn (zie concl. de H. Velu, toen adv.-gen. Cass. 10

april 1987, Ver.K., AR 5590-5619, nr.477, inz. P. 1068, zie ook Cass., 22 dec. 2000, AR C.99.0164.N, nr.720).

Waar de eisers de artikels 40, 40bis en 41 van de Wet van 15 december 1980 aanvoeren, dienen deze bepalingen samengelezen te worden met art.43. Deze bepaling schrijft voor dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts binnen bepaalde en voorgeschreven perken geweigerd mogen worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid.

Uit deze bepaling blijkt dat de bevoegde minister over een beoordelingsvrijheid beschikt bij de beslissing om bepaalde vreemdelingen de binnenkomst en het verblijf tot het Belgisch grondgebied te ontzeggen.

Derhalve voeren de eisers geen subjectief recht aan.

De burgerlijke rechter ontbeert de ter zake vereiste rechtsmacht om zich over de door de eisers ingestelde vordering uit te spreken, aangezien deze vordering aan de rechterlijke macht is onttrokken.

De vordering tot erkenning van het huwelijk en overschrijving.

Overeenkomstig artikel 31 §1 WIPR kan een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27 §1 WIPR.

Artikel 27 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep dient gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 (wetsontduiking) en 21 WIPR (openbare orde-exceptie).

Een huwelijk is onverenigbaar met de openbare orde indien het artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek niet respecteert.

Art. 146 bis B.W. bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de eisers sinds juli 2008 een relatie hebben. Sinds augustus 2008 is de eiseres ingeschreven in België. Haar echtgenoot woont in Turkije. Uit de stukken blijkt dat de eiseres op [...] 2009 bevallen is van een zoontje A. Ö. met wie zij in september 2009 naar Turkije is gereisd. Een en ander toont aan dat eisers een duurzame relatie beogen.

Eensluidend met het advies van het openbaar ministerie, acht de rechtbank het niet bewezen dat de eisers enkel en alleen zouden zijn getrouwd om een verblijfs- voordeel te bekomen voor de eiser in België.

Nu geen bewijs voorligt dat het huwelijk van de eisers niet is gericht op het creëren van een duurzame levensgemeenschap, komt hun vordering tot erkenning van het huwelijk en de overschrijving ervan in de desbetreffende registers gegrond voor,

Nopens de rechtsplegingsvergoeding

De gerechtskosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding zoals bepaald in art. 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (art. 1018.6^o Ger.W.).

De vrijwillig tussenkomende partijen vragen een vermindering van het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding tot 75 euro.

Zij voeren aan dat de huidige zaak over een loutere appreciatie van feitelijke elementen handelt en geenszins een complexe juridische materie betreft; dat zij een wettelijke onderzoeksplicht hebben, dat samen met het voorafgaandelijk onderzoek, het negatief advies van het Openbaar Ministerie en de weigeringsbeslissing tot het verlenen van een visum door de Dienst Vreemdelingenzaken er voldoende aanwijzingen waren dat op datum van de weigeringsbeslissing de wettelijke redenen voorhanden waren om de overschrijving en inschrijving van het huwelijkte weigeren.

Aangezien het huidig geschil niet dermate complex is, vermindert de rechtbank het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor elk van de vrijwillig tussenkomende partijen tot het hierna bepaalde bedrag.

OP DEZE GRONDEN DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK

met inachtneming van de artikelen 2 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruiken in gerechtszaken,

Verklaart zich zonder rechtsmacht wat de vordering tot afgifte van een visum gezinshereniging betreft door de FOD Binnenlandse Zaken, dienst vreemdelingenzaken.

Verklaart de vordering van de eisers voor het overige ontvankelijk en in volgende mate gegrond.

Zegt voor recht dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent om het afgesloten huwelijk van de eisers op 27 oktober 2008 te E. (Turkije) te erkennen en in de registers van de burgerlijke stand en in de registers van de bevolking over te schrijven ongegrond is.

Zegt voor recht dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent dient over te gaan tot erkenning van het op 27 oktober 2008 te E. (Turkije) afgesloten huwelijk van de eisers en tot overschrijving en inschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand enerzijds en het bevolkings- en vreemdelingregister anderzijds.

Oordeelt dat de weigering van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken om het huwelijk van de eisers niette erkennen, ongegrond is.

Veroordeelt de eerste en tweede vrijwillig tussenkomende partijen in de kosten van het geding aan de zijde van de eiseres begroot de rolrechten ten bedrage van 52,00 euro en elk tot een rechtsplegingsvergoeding van 75,00 euro.

Aldus, behandeld en uitgesproken in openbare terechtzitting door de derde burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op tweeëntwintig april tweeduizend en tien.

Heeft de zaak volledig behandeld en er over geoordeeld:
Jan Cammaert, alleenrechtsprekend recht,
bijgestaan door griffier Eis Bogaert.

